

atter kommer til Forhandling i Folketinget, viser Interessen sig for den slappet, idet man mener, at Skolen ikke ønskes, og at Tegneskolen for Kvinder unødvendiggør, at Akademiet aabnes for disse. —

»Tegneskolen for Kvinder« var nu i Virkeligheden saa lidt som noget egnet til at uddanne Kunstnerinder, da den i hele sit pedantiske Anlæg snarere maatte dræbe end ophjælpe spirende Evner, hvorfor ogsaa kun faa Malerinder søgte til den.

Det kom derfor som et Befrielsens Øjeblik for de mange, der stadig ønskede Akademiet aabnet for Kvinder, da Frk. *Johanne Krebs* i Fjor i Januar Maaned atter tog Sagen op, og i en dygtig gennemført Polemik i Politiken paaviste, at »Tegneskolen for Kvinder« slet ikke bød Kvinderne Undervisning paa de samme Betingelser som Akademiet Mændene.

Hendes to Hovedanker var, at Skolen var ringere paa Grund af sine ringere Lærerkrafter, og den anden, som ikke har mindst Betydning, var, at Tegneskolen var umaadelig meget dyrere, — naar Mændene paa Akademiet betalte 40 Kr. for syv Maaneders Undervisning, 9 Timer daglig, maatte Kvinderne give 132 Kr. for fire Maaneders Undervisning 4 Timer daglig.

Det lykkedes Frk. *Krebs*, trods Professor *Kleins* Udsagn, at den Kæmpe, hun nedlagde, var en Vejr-mølle, at faa den offentlige Mening paa sin Side, og at faa de Folk, som virkelig kunde gøre noget for Sagen, til at interessere sig for den.

Hun havde banet Vejen saa godt, at da Kunstnerinderne i Foraaret sendte deres Adresse til Rigsdagen om Adgang til Kunstakademiet, blev den denne Gang ikke alene drøftet, men Akademiet vedtaget, og Skolen i Oktober Maaned aabnet.

Frk. *Krebs* fortjener vor Agtelse for det gode Exempel, hun har vist os Kvinder, at vil man opnaa noget, saa maa man selv gaa i Kamp for at vinde det; hun har altsaa givet os Lejlighed til at se, at Mændene er ikke utilbøjelige til at forbedre Kvindernes Stilling, naar disse virkelig selv ønsker det.

* * *

Idet jeg slutter disse Linjer, falder »Kunstbladet«s sidste Numer mig i Hænde, hvori der findes en Anmeldelse fra en Udstilling i Stockholm. Det er en bekendt Sag, at Sverig allerede gennem en længere Aarrække har tilbudt sine Kvinder Adgang til Akademiet, at disse fuldtud fortjener den Ligestilling, som er bleven dem til Del, ses f. Ex. ogsaa af følgende Bemærkning, som Anmeldelsen indeholder: »Hvad der især tildrager sig Opmærksomhed, er det Mod og den Dygtighed, hvormed svenske Kunstnerinder arbejder. Flere af Udstillingens interessanteste Billeder skyldes dem, de er ikke bange for at male legemsstore Figurer og eksperimenterende vove sig i Lag med de vanskeligste maleriske Belysninger.

S. H.

En lille Indsigelse.

Naar jeg beder om Plads i Bladet i Dag, saa er det fordi jeg som Medlem af »Kvindelig Fremskridts-

forening« gerne vilde gøre Indsigelse mod et Par Ord af den Bemærkning, hvormed Redaktionen af dette vort Blad Nr. 9 ledsager en Artikel om Sædelighedssagen.

Ordene lyde saaledes: *Enhver Forkæmper for Sædelighedssagen maa stille sig i Socialdemokraternes Rækker.*

Denne Fordring finder jeg temmelig tyrannisk.

Vel er jeg fuldstændig enig med den ærede Redaktion i, at de bedste Midler mod Prostitutionen vilde være *Fattigdommens Ophør*, men dog især *Kvindens højere aandelige* eller maaske snarere *sjælelige Udvikling* (i det vi jo se, at gode økonomiske Forhold ikke forhindre Kvinder fra at sælge sig under det gode Navn »at gøre et godt Parti«;) men deraf følger ikke, at alle Sædelighedsvenner maa blive Socialdemokrater.

At der er mange Maader, hvorpaa man kan arbejde paa at hæve Kvinden i aandelig Henseende, uden at man behøver at være Socialdemokrat, synes jeg er saa indlysende, at det ikke er værdt at spille et Ord derpaa. Jeg vil derfor holde mig til det andet Middel, *Fattigdommens Ophør*. Her mener jeg for det første, at man godt kan være enig med Socialdemokraterne om Maalet, saaledes som det er udtrykt i de Ord: *Lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder*, uden derfor at være fuldt overbevist om, at der ikke vil kunne findes et bedre og for den personlige Frihedsfølelse mindre stødende Middel end den socialistiske Statsordning.

For det andet tror jeg, at man aldrig udretter noget i Verden ved at tage Sigte paa et saa omfattende, fjærnt og taaget Maal som »Fattigdommens Ophør paa Jorden«, men kun ved at fæste Blikket paa et bestemt nærliggende Punkt, som først skal overvindes, (som f. Eks. den i Bemærkningen omtalte Lov), og saaledes arbejde sig gradevis frem.

Det store Maal, som vi vel gerne alle ville arbejde for, er jo at gøre Menneskene baade bedre og lykkeligere, hertil sigter jo baade Kvinde-, Freds-, Arbejder-, og Sædelighedssagen. Lad os ikke fordre af nogen, der vil være med i dette Arbejde, at de skal gøre det under en bestemt Form eller et bestemt Partinavn; og lad os frem for alt ikke over for noget om end nok saa lille Skridt fremad med »B« istemme det, for Fremskridtsfolk aller mindst passende, bevingede Udraab: Hvad kan det nytte!

* * *

Den ærede Indsender — *p* — kalder sine Udtalelser en lille Indsigelse, men jeg finder den saa stor, at den kræver et Svar som kunde omfatte mange og lange Artikler, thi det er jo selve det socialdemokratiske Princip, hun vil til Livs, og røber et meget stort, men desværre almindeligt Ukendskab til det.

En Redegørelse heraf vil, om det lykkes os, maaske senere kunne gives heri Bladet med særligt Hensyn paa Kvindens Stilling, men nu vil jeg blot give nogle oplysende Bemærkninger.

Den ærede Indsender, siger til vor Opfordring om at stille sig i Socialdemokraternes Rækker, at det er en temmelig *tyrannisk* Fordring, samtidig med henpeges paa, at den socialistiske Stat fuldstændig vil dræbe al personlig Frihedsfølelse.